

Ohlednutí za šesti lety práce seniora Poděbradského seniorátu ČCE.

Milé sestry, milí bratři,
ohlížím se po šesti letech působení seniora poděbradského seniorátu.

Na začátku povím dvojí.

Nejprve. Dělal jsem tu práci rád.

Za druhé. Spolupracoval jsem v seniorátním výboru s výbornými lidmi. Seniorátní výbor chápu podobně jako staršovstvo ve sboru. Podaří-li se dobré staršovstvo, kde si lidé důvěřují, je možné leccos ve sboru podniknout. V seniorátním výboru jsme pracovali týmově. Nešlo o prosazování jednoho názoru nebo zájmu proti druhému, ale snažili jsme se společně hledat nejlepší řešení. Mohli jsme si vzájemně důvěřovat. Když jsme dospěli k nějakému rozhodnutí, nemuseli jsme mít obavu, že někdo z nás najednou začne jednat úplně jinak. Myslím, že jsme se v seniorátním výboru docela dobře doplňovali. Pavel Pistor má velmi dobrý přehled o církvi a seniorátu, má poděbradské evangelíky rád. Je uvážlivý a je to gentleman. Dagmar Férová je schopná dobře analyzovat různé problémy, umí výstižně a inteligentně zformulovat výsledky jednání. Její zápisy byly základem naší práce. Václav Hurt je člověk do nepohody. Je pevný a laskavý zároveň. Martin Zikmund vnesl do naší práce širší nadhled, vidí za hranice sborů a církve a obohatil nás humorem. Martina Zikmunda krátce zastoupila Helena Junová. Má schopnost všítat si věci a lidi, které by leckdo neprávem přehlédl. Samostatně musím jmenovat seniorátní účetní sestru Janu Dobrkovskou. Považuji za pozhledání, že ji seniorát získal. Precizně zpracovala, připravila a srozumitelně vysvětlila všechno, co se týkalo hospodářských a účetních záležitostí. My jsme se tím na schůzích mohli zabývat už jen krátce, mohli se na ni spolehnout. Kromě toho ve spolupráci se seniorátním revizorem bratrem Jiřím Šmídou průběžně nejen kontrolovala účetnictví sborů, také jim poskytovala účetní poradenství.

S úkolem seniora jsem dostal na starost velký sbor. Tak jsem tu práci přijal. Měl jsem velký seniorátní sbor vedle svého menšího milého libiškého sboru. V libiškém sboru jsem měl a mám zázemí. To mi umožňovalo se věnovat seniorským povinnostem.

Velký seniorátní sbor se skládá z 22 farních sborů. Ty mají své členy. Mám za to, že se našemu seniorátnímu výboru podařilo poznat seniorát poměrně blízko. Sbory v seniorátu pro nás nejsou jen administrativními jednotkami, ale vystupují z nich tváře, z nichž mnohé známe jménem, Pavel Pistor nejvíce.

Ve farním sboru mají lidé své příběhy, které ze společenství činí živý a dobrodružný organismus. Podobně je tomu i v seniorátu. Svě příběhy mají i jednotlivé sbory - se svými členy. Každý je jiný. Pokud je v současnosti některý sbor v útlumu, neznamená to, že se jedná o marný sbor. Je to, jako když člověk zestárne. I když už nemá mnoho sil a jednou umře, jeho život měl cenu. Potřebuje jiné zacházení než druhý. Příběhy sborů jsou odvislé od života lidí v nich, od jejich radostí, bolestí, pádů, touhy a především **víry**. Početnost a ekonomická síla jsou důležité, ale jsou jenom jedním měřítkem. Malé společenství s několika statečnými laskavými lidmi plnými touhy po Božím slově může podržet jiné rozvinuté společenství, které je plné ruchu i napětí.

Dávám k tomu příklad z farářské práce. Administrace malého sboru nebo práce v malé kazatelské stanici je prací navíc. Zároveň to ale může být činnost, při níž čerpáme naději a povzbuzení. Není to tak vždy, ale bývá tomu tak.

Nebudu dnes rozebírat problémy a konflikty, které jsme museli řešit. V uplynulých zprávách jsme o nich aspoň zmínkou vždy něco pověděli. Seniorátní výbor jsou také jen lidé. Ne vždy jsme uměli najít správný konec, kudy k věci přistoupit. Omlouvám se, cítí-li někdo díky našemu působení hořkost.

Co mi při ohlizení dozadu nabízí výhled dopředu?

Pokusili jsme se sbory v seniorátu pohnout ke dvěma činnostem. Požádali jsme sbory, aby napomohly ve zkoumání poválečné historie evangelického Polabí, a to buď příspěvky jednotlivců nebo celých sborů. Prostřednictvím konventu jsme sbory pozvali k svépomocnému seniorátnímu dílu „Jedni druhých břemena neste“. Výsledky obou výzev jsou skromné. Přesto myslím, že v obojím bude třeba pokračovat. Jistě novým lepším způsobem.

Měli jsme snahu otevřít rozhovor o minulosti, která poznamenává současnost. Uspořádali jsme konferenci o kolektivizaci v evangelickém Polabí. Na naši výzvu někteří své příspěvky poslali přímo do celocírkevní komise zkoumající poválečnou historii evangelické církve. V publikaci Cesta církve VI (Praha 2013) najdete několik příspěvků z Polabí. Na mne osobně velmi zapůsobila přednáška Jana Maška na pastorální konferenci

v červnu 2013 ve Mšeně „O osudech evangelických selských rodů v Mělnickém Vtelně v době kolektivizace.“ Bratr Mašek popsal historii selských rodů v již zaniklém sboru Mělnickém Vtelně a popsal ji od vydání tolerančního patentu. Uvědomil jsem si, že k pochopení problémů je nutné jít ještě hlouběji do minulosti. Z přednášky Jana Maška k nám mluvil příběh zaniklého sboru. Byl napínavý. Měl a má smysl před Pánem Bohem a i pro nás. Nejde o pouhé vytváření kronik. Jde o to, ptát se a naslouchat, jak k nám dávné zápasy mluví. Žasnul jsem při vyprávění Jana Maška, jak bylo prosté vši ukřivděnosti. Byla v něm velkorysost, nadhled. Vyprávěl také o svém otci. Ptal jsem se, odkud on bral sílu zachovat si rytířskost?

A co s dílem Jedni druhých břemena neste?

Lekáme se budoucností. Někdo odkládá flintu do žita. Rád by dožil do smrti své nebo sboru v tom, co zná, na co je zvyklý. Jiný žije navzdory propočtům a „moudrým“ prognózám. Oba příklady můžeme vidět v našich sborech nebo kazatelských stanicích.

Jistě nás čekají nějaké změny. Budou se týkat i organizace, asi i nějakých spojování sborů. Myslím, že je nutné nevidět jen ztráty, ale hledat ve změnách nové možnosti. Nést břemena jedni druhých, to neznamená pouze, že silný nese tašku slabého. Já to vidím jinak. Jde o to, že „staří a mladí“ se podporují svou vírou a láskou, která nehledá jenom svých věcí, ale trpělivě čeká na pomoc od Pána.

Způsoby spolupráce je třeba vymýšlet s předstihem. Ne tak, že malý vzhlíží k velkému a velký se blahosklonně sklání. Ale oba jsou ve společném rozhovoru. Jeden zve druhého k tomu, čím ho může obohatit a sám je ochotný také se nechat pozvat.

Konkrétní recepty na vzájemnou podporu dávat teď nebudu. Tam, kde to je možné, bych ale doporučoval, zkusit pozvat se ke spolupráci odvážněji. Nejenom dávat se dohromady dva sbory – menší a větší („starší a mladší“). Ale zkusit ve více sborech (třech či čtyřech) vytvořit kooperaci a dělbu práce jak kazatelů (např. dvou), tak pověřených laiků. Považuji přitom za důležité, aby si malá společenství zachovala svébytnost a zároveň nesla patřičný díl odpovědnosti vůči spolupracujícímu celku. Zda půjde o samostatné sbory nebo kazatelské stanice, není rozhodující.

Co mi připadá nadějně na nových příležitostech, které ze změn vyplynou?

Spolupráce bude možná, půjde-li o společné hledání Pána Boha. Při tom se ukáže, jak ta malá nebo stará společenství mohou být pro ostatní nedocenitelná.

Na instalaci v Mladé Boleslavi jsem citoval Mojžíše. Na břehu Rákosového moře pověděl: **„Nebojte se! Vydržte a uvidíte, jak vás dnes Hospodin zachrání.“** (Ex 14,13) Vysvětloval jsem, jak rozumím výroku našeho bývalého konseniora a mladoboleslavského faráře Václava Hurta. On říká: „Budoucnost církve je ve starých lidech“. V Mladé Boleslavi je skvělá tradice veselých důchodců. Tráví spolu ve sboru každou středu (veselou středu). Proč je budoucnost církve ve starých lidech, kteří se umí veselit? Oni totiž vědí, co to znamená věřit, i když nevíme, co je před námi. Mojžíše před Rákosovým mořem a mladoboleslavské důchodce mám spojené s refrémem písně Petera Gabriela. Před měsícem navštívil Prahu. Stále mi z ní v uších „Don't give up“. Nevzdávej se (to).

Mojžíš i naši starší sestry a bratři ve víře věděli a vědí, proč se nemusíme vzdávat. Nemusíme se v našich životech a v životě sborů a církve vzdávat kvůli Hospodinu. Smysl spolupráce a vzájemné podpory je právě v tom, nechat se povzbudit lidmi, kteří toto vědí. Nejde předně o to podělit se o peníze a práci. Jde o to, umět se podpořit ve víře, že Hospodin, a nikdo jiný, nás zachrání.

Naše různé organizační a jiné pokusy jsou jen předběžné a pomocné. Nejsou nesmyslné, vedou-li k tomu, abychom jeden druhému i lidem kolem nás touto nadějí mohli sloužit. Don't give up. Hledej Hospodina, který zachraňuje.

Miroslav Pfann, v Libici nad Cidlinou, 2. listopadu 2013